

Estirat damunt la platja sense fi, he vist com les ones furioses llençaven una còrpora idèntica a la meua, en estat fòssil. He pretès, en va, d'aixecar-me; pseudo-morfitzat, el meu cos era un teixit espès de caragols petrís, de petxines antediluvianes, de delicioses miniatures peroxidades d'animals desapareguts. Al fons de rars intersticis, una membrana transparent descobria meravellosos paisatges submarins, per on els signes del zodíac flotaven lluminosos. Pel passadís obscur que travessa la roca Teiera, que tanca, de cara a ponent, l'horitzó, avançava una insòlita processó de monstres: pops amb potes de camell, gegants amb testa de cavall, mans hercúlies sostingudes per finíssimes potes d'estruç, ulls de còrnia fosforescent entre enormes pestanyes d'escata. Si la mar, transformada en una sola ona negra, cobrís tota la terra! Però la mar, en la seva transició vespertina, és una vasta llosa d'ònix, damunt la qual els estels reflecteixen llurs roges artèries enceses i hi dibuixen misteriosos deltes inabordables.

(Notes sobre El Port de la Selva, a *KRTU*, 1932)

